

[Stegger Nielsen.]

støtte Tonekunsten og Det kongelige Teater alene, idet Begrebet Støtte til det kulturelle er noget udflydende og i Praksis vil blive meget vanskeligt at definere.

Denne Linie falder efter min Opfattelse nøje sammen med den Stilling, som Rigsdagen gennem sine Repræsentanter indtog i Spareudvalget i 1922. Nærværende Lovforslags Vedtagelse byder efter vor Mening ingen Garanti for at kunne holde, og det er det svage i det. Den Tid er nær, mener jeg derfor, da et Flertal paa Rigsdagen melder sig for Tilvejebringelse af en rationel, dybtgaaende, holdbar og dermed varig Ordning for Det kongelige Teater. Den er nær, især hvis de Kredse, særlig København, der dog har Hovedfordelen af Teatret gennem den nære og umiddelbare Adgang til det, ikke erkender deres økonomiske Ansvar i denne Sag, men stadig væk søger at skubbe det fra sig saavel over paa Provinserne som paa det øvrige Samfund. Provinserne kan ikke have og har ikke den Interesse i dette Foretagende som Hovedstadens Befolkning. Jeg mener derfor, at den Tid nærmer sig foruroligende stærkt, da Privatdriften melder sig for Det kongelige Teater. Privatdrift — det bliver den sidste, men det bliver den sikre Udgang af disse mange Aars Teaterdebat.

Jeg siger ikke — jeg har tværtimod skitseret en anden Linie, som vi mener, man kunde gaa efter —, at Privatdriften rent umiddelbart er ønskelig, men jeg hævder, at er Opera og Ballet Skyld i, at Det kongelige Teater stadig virker over for Statskassen som et Danaidernes Kar, vil det være umuligt i det lange Løb at opretholde dette Teater med økonomisk Regres direkte til Statskassen. Vi kan gaa med til det begrænsede, faste, mindre Statstilskud til Skuespilhuset, men vi vil lægge Ansvaret for de øvrige to Kunstarters Opretholdelse over paa de Kredse i vort Land, der har Hovedinteressen i disses Opretholdelse. Om dette har jeg udtalt mig som Ordfører for Venstre ved Teaterlovens Behandling i 1929—30, og ved den Lejlighed sagde jeg, at Vejen tilbage til Statskassen vilde være spærret fra vor Side, hvis dette Forsøg glippede, et Forsøg, om hvis Holdbarhed jeg udtalte min store Tvivl, og som et enkelt Medlem af mit Parti absolut og bestemt tog Afstand fra og ikke kunde stemme for.

Jeg havde ogsaa andre Forbunds-fæller i mit Syn paa dette, at Teatret som Statsinstitution maatte høre op, og at Privatdriften nærmede sig stærkt. En Forbunds-

fælle havde jeg i selve den højtærede Undervisningsminister. Ministeren udtalte sig nemlig i Folketinget — Folketingstidenden for Samlingen 1929—30 Sp. 1829 — som Tilhænger af Dobbeltsceneprojektet, der efter hans Opfattelse kunde gaa, skulde gaa og ogsaa vilde gaa. Men Ministeren fortsatte med følgende Udtalelser: Kan det ikke holde,

„vil det være den nærmestliggende Udvej for Rigsdag og Regering at lade Det kongelige Teater gaa over til Privatdrift.“

Jeg indskyder, at Ministeren — det har jeg vist allerede sagt — udtalte, at det ikke var hans Ønske; han udtalte sig for, at den anden Ordning skulde kunne holde. Men den holdt ikke, og vi staar nu igen over for et Forslag til en Nyordning; endnu en Gang samler et Flertal paa Rigsdagen sig om et — jeg mener tvivlsomt — Forsøg paa en Nyordning. Heller ikke nu har vi nogen Garanti for, at det foreliggende Forslag vil kunne holde. Vi anser det for tvivlsomt, om det kan holde, og vi anser de Byrder, som dette Forslag underbygges med, for uretfærdigt fordelt paa den danske Befolkning, idet der stilles alt for ringe Krav til Hovedstaden. Derfor tror jeg, det havde været betydeligt klogere, om man havde fulgt den højtærede Undervisningsministers Raad i 1930, end at forsøge sig med en Nyordning, som man alligevel ikke paa Forhaand kan garantere for Holdbarheden af, naar man stadig væk ikke — det gentager jeg — fra Storkøbenhavns Side er villig til at bringe de økonomiske Ofre, der maa bringes for at opretholde de to Kunstarter, der tærer saa økonomisk stærkt paa Teatret.

Vi vil foreslaa Sagen drøftet i et Udvalg. Vi har tidligere her i dette Ting kunnet forene Modsætningerne. Vi vil prøve, om det kan lykkes i et Udvalg at finde Vej frem til en fast, betryggende, holdbar og varig Ordning for Nationalscenen paa Grundlag af de Linier, jeg her har skitseret som vore, og de Linier, der var Rigsdagens i 1922, den samlede Rigsdags gennem dennes lovligt valgte Repræsentanter i Spareudvalget. Vi ønsker at se, om der ikke endnu en Gang kan samles et Flertal for de Synspunkter, som kunde samle for faa Aar tilbage. Sker det ikke, kan jeg dog tilsige den højtærede Minister, at mit Parti ikke ønsker at forhale Sagen; men lykkes det os ikke at opnaa Ørenlyd for de Linier, som jeg her har gjort mig til Talsmand for, da vil mit Parti ikke kunne medvirke til dette Lovforslags Gen-nemførelse.